

Sygn. akt III KZ 13/22

POSTANOWIENIE

Dnia 16 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **M. C.**

skazanego z art. 54§1 k.k.s. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 16 marca 2022r.

zażalenia obrońcy

na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału IV Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w S. z dnia 25 stycznia 2022r., sygn. akt IV WKK (...), o odmowie przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 30 sierpnia 2021r. w sprawie IV Ka (...), zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 30 października 2018r., sygn. akt IV K (...)

na podstawie art. 437§1 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie

UZASADNIENIE

Zażalenie nie jest zasadne, choć głównego znaczenia nie mają tu względy przedstawiane przez obronę jako zasadnicze – odnoszące się do formy odbywania kary pozbawienia wolności. Redakcja art. 527§2 k.p.k. nie pozostawia bowiem wątpliwości, że ustawodawca nie odnosi się w tym przepisie do skazania na karę pozbawienia wolności – jako podstawy do tymczasowego zwolnienia od uiszczania opłaty od kasacji – lecz do faktycznego stanu pozbawienia wolności. Stąd unormowanie to swoim zasięgiem obejmuje też inne formy pozbawienia wolności nie będące wynikiem skazania na taką karę – przykładowo tymczasowe

aresztowanie (w tym w innej sprawie), czy pobyt w szpitalu będący następstwem wykonywania środka zabezpieczającego itp. Stąd wykonywanie kary pozbawienia wolności w formie dozoru elektronicznego, choć w istotny sposób ogranicza swobodę poruszania się, to jednak faktycznym pozbawieniem wolności nie jest.

Powyższe argumenty trafnie wyeksponowano w uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia.

Z pewnością też, jak wynika z załączonego przez obronę postanowienia skazanemu stworzono warunki do zatrudnienia a tym samym do zarobkowania – wszak z pkt III postanowienia o udzieleniu zezwolenia na wykonywanie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego z dnia 29 listopada 2021r. wynika, że skazany ma prawo oddalić się z miejsca stałego pobytu od poniedziałku do soboty w godzinach od 7:30 do 18:00 m. in. w celu wykonywania pracy zarobkowej.

Powyższe również przemawia za tym, że skazany miał możliwość wykonywania pracy zarobkowej i nie doświadczał pozbawienia wolności w stopniu uniemożliwiającym zatrudnienie.

Niemniej na gruncie niniejszej sprawy szczególnego znaczenia nabiera ustalenie, kiedy powstaje obowiązek uiszczenia opłaty od kasacji.

Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę opowiada się za stanowiskiem, że obowiązek ten powstaje w chwili **wnoszenia kasacji** (nie zaś w chwili wezwania do uiszczenia opłaty, jak przyjęto w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 31 sierpnia 2006r. sygn. akt IV KZ 28/06). Świadczy o tym m.in. treść dyspozycji art. 527§1 k.p.k. – *do kasacji strona dołącza dowód uiszczenia opłaty sądowej*. Obowiązek wniesienia stosownej opłaty sądowej wynika już zatem z samego faktu wniesienia kasacji, nie zaś z późniejszego wezwania do uzupełnienia braków w tym zakresie. Za wykonanie tego obowiązku należy uznać również złożenie wniosku o zwolnienie od uiszczenia tej opłaty (który pociągnie za sobą konsekwencje w postaci odrębnego rozstrzygnięcia tej kwestii i ewentualnego określenia odrębnego terminu do uzupełnienia tego braku).

Przedstawione wyżej stanowisko znajduje również potwierdzenie w judykaturze – „przepis ten (art. 527§2 k.p.k. - dopisek SN) odnosi się do momentu wnoszenia kasacji. W związku z tym obowiązek uiszczenia opłaty nie odżywa, gdy

po wniesieniu kasacji osoba pozbawiona wolności odzyskała wolność” (Świecki Dariusz (red.), Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany).

W niniejszej sprawie wraz ze złożeniem kasacji obrona wniosła o zwolnienie skazanego od uiszczenia opłaty sądowej od tej czynności.

Skazany M. C. był pozbawiony wolności (faktycznie) w okresie od 9 listopada 2021r. do 29 listopada 2021r. (*vide*: postanowienie z dnia 29 listopada 2021r. - k. 25 akt WKK [...] i dane z NOE-Sąd - k. 8 akt SN), tymczasem kasacja została złożona w chwili nadania jej w placówce pocztowej w dniu 13 września 2021r. (k. 2 akt WKK [...]). W chwili zatem wniesienia kasacji M. C. nie był pozbawiony wolności, w związku z czym winien w tej dacie uiścić opłatę sądową. Obrona jednak, jak wskazano wyżej, złożyła wniosek o zwolnienie od ponoszenia tej opłaty, który został negatywnie rozpoznany w dniu 21 grudnia 2021r. Skazany odebrał odpis postanowienia w tej kwestii w dniu 30 grudnia 2021r., a więc w czasie, gdy również nie był już pozbawiony wolności (podobnie jak w czasie orzekania w tym przedmiocie).

Kwestia zaś ewentualnego pozostawania w niedostatku stanowi całkowicie inną przesłankę do zwolnienia od ponoszenia opłat, która nie była przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.